

Minutové povídky
Daniela Kovářová

Daniela Kovářová

**MINUTOVÉ
POVÍDKY**

Nová vlna
2013

Copyright © Daniela Kovářová, 2007, 2013
Photo © Pavel Janouškovec, 2003-2013
Copyright © Nová vlna, Praha, 2007, 2013

ISBN 978-80-85845-14-3

Tyto povídky jsou fikce, veškeré případné podobnosti se skutečností jsou proto čistě náhodné a autor za ně nenese odpovědnost.

Mé malé sestřičce s přáním dostatečného množství sil pro boj s nemocí.

... Prstýnek ...

„Stříbrná novinka! Nejnovější model! Hit sezóny! Levný dárek!“

Takové i jiné výkřiky se ozývaly z malého stánku na brněnských předvánočních trzích. Během okamžiku reklama přivábila řadu zvědavců, kteří se mohli přesvědčit, že prodavač a vyvolávač v jedné osobě nelhal. Na pultě měl rozloženy ty nejkrásnější stříbrné prsteny, jaké kdy lidské oko spatřilo. Něžné, lehounké jako pírkó, z tenkých drátů i vyleštěných destiček, drobné prstýnky pro lesní víly i silnější pro dámy. V každém se lesklo rudé očko. Někde malé jako zrnko písku, jinde jako knoflík nebo křepelčí vejce.

Ludvík byl jedním z prvních obdivovatelů a při pohledu na nízké ceny si uvědomil, že pro svou ženu nemá dárek. Dlouho vybíral, než mu padl do oka něžný prstýnek se stříbrnými kuličkami a oválným rudým kamínkem.

„To je rubín,“ upozorňoval prodavač, díval se na doktora a v očích měl tajemný úsměv.

„Až si jej paní navlékne,“ dodával, „uvidíte, jakou bude mít barvu...“

A měl pravdu. Jakmile Květa vyzkoušela prsten na levý prostředník, padl jako ulitý a očko jako by se rozzářilo. Nemohla se vynadívát na rudé odlesky, které vrhal zvláštní kámen. A když sklonila hlavu blíž ke šperku, zdálo se jí, jako by vnitřní struktura rubínu nebyla pevná a kamenná, ale tekutá, a převalovala se v pomalých hustých proudech.

Ještě před usnutím hladila zálibně svou ruku ležící i s dárkem na polštáři a v polospánku se pokoušela jím otočit. Prsten však seděl pevně a ani se nepohnul.

„Budu ho muset dát na prsteník,“ uvědomila se Květa, než doopravdy usnula.

Ráno zastihlo Květu nad umyvadlem, jak se mýdlem a podobnými osvědčenými prostředky pokouší prsten sundat. Po několika neúspěšných pokusech oznámila příhodu svému muži.

„Vypadá to, jako by mi k prstu přirostl,“ mračila se.

„To není možné,“ odporoval, ale za chvíli se přesvědčil, že má pravdu. Šperk, včera ještě volný, nyní pevně přiléhal ke kůži.

„Mám nepříjemný pocit,“ řekla se staženým hrdlem, „že se ten prsten zmenšuje.“ A skutečně. Prostředník začal pomalu ztrácet barvu i teplotu.

„Zkusím ho přeštípnout!“ vykřikl Ludvík a běžel pro kleště. Když však stiskl tenkou stříbrnou obroučku, vykřikla Květa bolestí a v místě, kam její muž přiložil kleště, vytryskl proud krve.

„Víš,“ napadlo Květu, „jak jsem včera měla dojem, že rubín není jen kámen? Teď vím, že tím očkem už tehdy protékala krev!“

Během chvíle byl prst modrý, studený a necitlivý. Stříbrný kroužek se dvakrát zmenšil, ale rubínové očko bylo stále jasnější a proudící krev v něm zřetelnější.

„Pojď, pojedeme do nemocnice, všechno bude v pořádku,“ uklidňoval Květu manžel, ale on sám už věděl...

V době, kdy lékař odřízl z amputovaného prostředníku stříbrný kroužek, teď už o průměru pouhých pěti milimetrů, a kdy Policie prohledávala celý areál brněnského výstaviště, o pár set kilometrů dál, na jiném výstavišti na Černé louce v Ostravě vykřikoval nenápadný muž s tajemným úsměvem reklamní slogany a před sebou měl rozloženy ty nejkrásnější stříbrné náramky a náhrdelníky s rudými kameny, jaké kdy lidské oko spatřilo...

... Dopisy ...

MAMI. MAM SE FAJN. JE TU SE MNOU
PEPA A FRANTA, TO SOU KAMRADI. JEN
VEČER SE BOJIM. POŠLI MI ŽVIKACKI.
JAN

Milý Jeníčku,
posílám Ti moc a moc pusinek a stále na Tebe
myslím. Balík Ti můžu poslat až příští týden. Na-
piš mi, jak Ti chutná jídlo a jestli jsou na Tebe
tety hodné. Líbám Tě. Máma

AHOJ MAMI. NEJRADČI MAM ŠKABE-
TY S KEČUKEM A ROHLIK SE ŠUNOU.
VŠIKNI SOU TU HODNÝ. DNESKA PŘIŠEL
NOVI KLUK PIPO. LIBI SE MI, SPAL SE
MNOU. DIVNĚ SMRDÍ. NAPIŠ. JENA

Ahoj Jeníčku,
posílám Ti balík se samolepkami a žvýkačka-

mi, rozděl se o ně s kamarády. Jak Ti jde škola? Pořád na Tebe myslím. Tento měsíc bohužel nemůžu přijet, snad to vyjde příště. Špagety bych si taky dala, tady je nedělají. Mám Tě moc ráda a stýská se mi po Tobě. Maminka

Čau mámo. Pipo je můj úplně nejlepější kamarad, dal sem mu dvě žvíkačky. V noci mu svítí oči a může sám chodit ven. Už si umím říct o nočník. Franta šel za nim, ale chytili ho. Za trest nesmíme k telce, ale to neva, Pipo nám promíta filmy na postel. Sem rat, že ho mám, spí se mnou a já se pak nebojim. Spadl sem a rozbyl si hlavu a Franta nos. Pepa umí lítat a Pipo má venku tank. Já nic. Jan

Vážená paní Kolářková,
u nás je všechno v pořádku, Jeník dělá velké pokroky a pokoj, kde s dalšími třemi kamarády spí, bývá nejlépe uklizený. Bohužel po zrušení klecových lůžek u nás došlo k několika pádům a zraněním, ale už jsme je namontovali zpátky. Prověřila jsem informace, které jste nám napsala,

ale nejspíš se jedná o fabulace Vašeho syna. Až dostanete na víkend volno, přijed'te se na něj podívat.

S úctou ředitelka

Milá maminko,

je to tady čím dál tím lepší. Už umím jíst i příborem a dojít si na záchod. Pipa nám vždycky večer pod dekou vyčaruje jídlo a povídá nám o jiných světech, kde byl předtím, než se dostal k nám. Už se večer nebojím a taky jsem se naučil létat stejně jako Franta a Pepa. Pipa je ale lepší, umí i zmizet. Taky mě to prý naučí. Jeník

Můj milý chlapečku,

posílám Ti pozdrav s fotkou toho velkého ostrova. Moc ráda bych se tam vydala i s Tebou, ale skrz zamřížované okno, vidím jen kousky oblohy a občas nějakého ptáka. Jídlo tady není moc dobré, ale občas si můžeme nakoupit v kantýně. V poslední době mě dost chválí, takže bych mohla dostat volno a podívat se za Tebou. Až jednou budeme spolu, už Tě nikdy nechci opustit. Líbám. Maminka